

12 år med borgerkrig: Verden er ved at glemme Syrien

I DAG PÅ 12-ÅRS DAGEN for begyndelsen på borgerkrigen i Syrien gennemlever befolkningen en af verdens værste humanitære kriser.

*Jonas Vejsager Nøddekær
Kristeligt Dagblad
15/03/2023*

Krigen har smadret landet, ødelagt økonomien og sendt befolkningen på flugt.

Livsvilkårene er blevet forværret det seneste år: To ud af tre syrere mangler mad. Og med krigen i Ukraine, den globale inflation og massive prisstigninger på hvede og madolie er udgiften til fødevarer steget med 87 procent for en syrisk familie.

6,8 millioner mennesker er internt fordrevet, og lige så mange er på flugt i Europa og i nærområderne - ud af en befolkning på 22 millioner mennesker før borgerkrigen. Jeg besøgte Syrien i sidste uge, hvor abrikos- og ferskentræerne blomstrede uden for Raqqa i det nordøstlige Syrien, men duften af arabisk forår forsvandt i det øjeblik, jeg kørte over Eufrat-floden og ind i byen.

Raqqa gik fri af jordskælvet i begyndelsen af februar, men det er svært at se, fordi byen blev bombet til ruiner under krigen mod Islamisk Stat i 2016 og 2017.

Islamisk Stat planlagde at gøre Raqqa til kalifatets hovedstad, indtil islamisterne blev besejret af Den Frie Syriske Hær (SDF) med støtte fra luftangreb fra koalitionen af lande mod Islamisk Stat, herunder Danmark.

Byen forsøger nu at rejse sig. Huse bliver genopbygget, men en stor del af befolkningen i Raqqa bor klumpet sammen i stueetagen i udbombede huse uden vinduer og døre - eller som internt fordrevne i små teltlejr rundt om byen.

Og det samme gør sig gældende i byer som Membij og Kobane i denne del af Syrien, som er kontrolleret af Den Frie Syriske Hær, der har kæmpet mod både præsident Bashar al-Assads regime, Islamisk Stat og mod tyrkiske militser kraftigt støttet af den tyrkiske hær.

Befolkningen er afhængig af nødhjælp og i konstant usikkerhed - uden udsigt til et syrisk forår. Og det er måske det, der er mest deprimerende ved at besøge Syrien. Mange har mistet troen og håbet på en fremtid for deres børn.

JEG TALTE MED en af vores kvindelige mineryddere med kurdisk baggrund, der rydder op efter Islamisk Stat uden for Raqqa by.

Hun var glad for arbejdet. Glad for at fjerne ueksploderet ammunition og granatrester fra landbrugsjorden. Glad for at kunne bidrage til at fjerne sporene af krigen og Islamisk Stat. Men hun var den eneste i hele sin store udvidede familie, der havde et job. Livet handlede om at overleve. Og om en dag måske at kunne flygte til Europa ligesom millioner af andre syrere.

Syrerne ser ind i en fremtid, der bliver endnu vanskeligere, hvis ikke det internationale samfund tager et endnu større ansvar for varig fred og udvikling. Det er kompliceret, men sanktioner mod

præsident Bashar al-Assad alene er ikke løsningen. I det nordøstlige Syrien bør det internationale samfund bakke op om det lokale selvstyre, der desperat forsøger at skabe udvikling og langsigtede løsninger på befolkningens behov.

Der er ingen vej udenom, hvis ikke Syrien skal bryde helt sammen humanitært og kollapse under geopolitiske konflikter og interesser fra blandt andet russisk og iransk side - og truslen om tyrkisk invasion af det nordlige Syrien.

DESVÆRRE OPLEVER VI LIGE NU, at det internationale samfund og donorerne i stedet for at skrue op for engagementet skruer ned for bistanden. At de er ved at glemme Syrien.

Det bliver stadig sværere for Folkekirkens Nødhjælp at finansiere humanitære indsatser, hvor vi uddeler kontanter, genopbygger skoler og giver psykosocial hjælp til kvinder og børn med ar på sjælen. Og vi er bekymret for finansieringen af den minerydning, der skal være med til at bane vejen for et forår, hvor det ikke kun er abrikoser og ferskner, der blomster. J

"Det er måske det, der er mest deprimerende ved at besøge Syrien. Mange har mistet troen og håbet på en fremtid for deres børn."

"Jonas Vejsager Nøddekær er international direktør i Folkekirkens Nødhjælp